

2st-1081/16

TRGOVAČKI SUD U ZADRU
Prilijeno neposredno – preko pošte (obično-preporučeno)
05.03.2019. god. u Posl. br. St-1081/16
priloga i rubrika.
Pismeno stiglo poštom otvoreno – s oštećenim oмотom.
Predano na poštu preporučeno dana 02.03.2019. god.
Plaćena pristojba
Nedostaje pristojba
Prilijene vrijednosti (novac, pristojbe i sl.)

Stečajni predmet:
STEČAJNI DUŽNIK:

RIVIJERA d.d. u stečaju, OIB: 04184053283, Vladimira Nazora 53, Šibenik
zastupana po stečajnom upravitelju Ivici Matasu, Put Gimnazije 55, Šibenik

STEČAJNI VJEROVNIK:

AUTO BASTIĆ d.o.o. za trgovinu i servisiranje automobila, OIB:
66461421746, Magistrala 1 A, Vodice, zastupan po direktoru Željku Bastiću, OIB:
44490420536, Pavla Šubića 15, Vodice

PODNEŠAK STEČAJNOG VJEROVNIKA
- Prijedlog za ispravak tablice ispitanih tražbina
nakon donošenja pravomoćne presude-

Trgovački sud u Zadru u uvodno citiranom stečajnom predmetu, posl. br. St-1081/16 donio je 9. svibnja 2017. g. Rješenje kojim je uputio stečajnog vjerovnika Josipa Huljeva u parnicu radi utvrđenja osnovanosti tražbine iz razloga što je stečajni upravitelj osporio tražbinu ovog vjerovnika u iznosu od 55.565,90 kn, a koja tražbina je svrstana u drugi viši isplatni red (pod rednim brojem 1. tablice osporenih tražbina drugog višeg isplatnog reda).

Ovim podneskom stečajni vjerovnik obavještava Naslov kako je u parnici u koju je pokrenuo temeljem gore navedenog Rješenja, donesena Presuda Trgovačkog suda u Zadru, posl. br. P- 140/17 od 15. lipnja 2018. g. **kojom je utvrđeno da je osnovana tražbina drugog višeg isplatnog reda ovog vjerovnika** u visini od 55.565,90 kuna, a koja Presuda je potvrđena Presudom Visokog trgovačkog suda RH, posl. PŽ-5029/2018 od 22. siječnja 2019.

Slijedom iznesenog, predlaže se sudu da temeljem čl. 371. Stečajnog zakona ispravi tablicu ispitanih tražbina na način da pravomoćno utvrđenu tražbinu stečajnog vjerovnika Auto Bastić d.o.o. Vodice, u visini od 55.565,90 kn uvrsti u tablicu ispitanih tražbina.

U Šibeniku, 1. ožujka 2019.

Stečajni vjerovnik
Auto Bastić d.o.o.

AUTO BASTIĆ d.o.o.
VODICE

Jesto Zdrlo

Prilog:

- *Presuda Trgovačkog suda u Zadru, posl. br. P-140/17 od 15. lipnja 2018.*
- *Presuda Visokog trgovačkog suda RH, Pž-5029/2018 od 22. siječnja 2019.*

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Zadru
Zadar, Dr. Franje Tuđmana 35

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zadru, sudac pojedinac Tomislav Jurlina, u građanskopravnoj stvari tužitelja AUTO BASTIĆ d.o.o., OIB: 66461421746, Vodice, Magistrala 2A, kojeg zastupa punomoćnik Ivan Rude, odvjetnik u OD Rude i partneri d.o.o., Šibenik, Stjepana Radića 6, protiv tuženika RIVIJERA d.d. u stečaju, OIB: 04184053283, Šibenik, Vladimira Nazora 53, kojeg zastupa stečajni upravitelj Ivica Matas, Šibenik, Put Gimnazije 55, radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine, nakon održane glavne i javne rasprave 11. svibnja 2018. u nazočnosti zamjenice punomoćnika tužitelja i zakonskog zastupnika tuženika, te nakon ročišta radi objave i uručenja presude, 15. lipnja 2018.,

p r e s u d i o j e

1. Utvrđuje se da u stečajnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Zadru pod poslovnim brojem 2 St-1081/16 nad tuženikom RIVIJERA d.d. u stečaju, OIB: 04184053283, Šibenik, Vladimira Nazora 53, postoji osnovana tražbina drugog višeg isplatnog reda tužiteljice AUTO BASTIĆ d.o.o., OIB: 66461421746, Vodice, Magistrala 2A, u iznosu od 55.565,90 kn, a koja tražbina je neosnovano osporena od strane stečajnog upravitelja.

2. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 7.156,00 kn sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 15. lipnja 2018. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je ovaj sud dana 9. svibnja 2017. pod poslovnim brojem 2 St-1081/16 donio rješenje kojim tužitelja upućuje u parnicu radi utvrđenja osnovanosti tražbine od 55.565,90 kn koja tražbina je trebala biti svrstana u drugi viši isplatni red, a iz razloga jer da je stečajni upravitelj navedenu tražbinu osporio na ispitnom ročištu navodeći da je tražbina zastarjela.

Rješenje kojim je tužitelj upućen na pokretanje parnice da je na e-Oglasnoj ploči objavljeno 9. svibnja 2017., pa da se, na temelju odredbe čl. 12. Stečajnog zakona (Narodne novine broj 71/15 i 104/17, dalje SZ) ima smatrati da je tužitelju dostavljeno osmog dana od dana objave na e-Oglasnoj ploči, da je tužitelju rok za žalbu počeo teći nakon dostave, da je rješenje, s obzirom da tužitelj nije podnio žalbu postalo pravomoćno, a da je tužitelj u roku iz čl. 267. st. 1. SZ-a pravovremeno podnio tužbu.

Smatra da je stečajni upravitelj neosnovano osporio njegovu tražbinu, te da su neosnovani navodi stečajnog upravitelja da je tražbina zastarjela.

U tužbi i tijekom postupka tužitelj pojašnjava da se njegova tražbina temelji na ugovoru o djelu temeljem kojeg je ugovora za tuženika vršio usluge održavanja i servisiranja tuženikovog automobila.

Tuženik u odgovoru na tužbu (list spisa 15. do 16.), navodi da je u konkretnom slučaju nastupila zastara tužiteljevih potraživanja jer da je od dospijeća pojedinačnih iznosa tražbine pa do podnošenja prijave u stečajnom postupku 20. veljače 2017. protekao trogodišnji zastarni rok. Također napominje da mu ranija zakonska zastupnica tuženika Nataša Ban nije dostavila poslovnu dokumentaciju tuženika (stečajnog dužnika), pa stoga da ne raspolaže nikakvom dokumentacijom koja se odnosi na spornu tražbinu osim one koju je sam tužitelj dostavio uz prijavu.

Na navode odgovora na tužbu, tužitelj tijekom postupka uzvraća da je prigovor zastare neosnovan jer da je; nakon dospijeća, tuženik više puta priznao dug, usmenim i pismenim putem, ali i činjenicom da su stranke na godišnjoj razini vršili usklađivanje međusobnih obveza, te da je navedena obveza uvrštena i u revizijsko izvješće koje je za tuženika radilo društvo REVICON d.o.o. iz Šibenika, pa da je zapravo zastarijevanje prekinuto i nakon priznanja duga počelo teći iznova.

U odnosu na naprijed navedene tvrdnje tužitelja, tuženik na ročištu od 18. siječnja 2018. navodi da one ne utječu na činjenicu da je nastupila zastara sporne tražbine.

U dokaznom postupku sud je saslušao svjedoke Nadu Juričev Barbin (list spisa 30.) i Ivu Deana (list spisa 37.), te zakonskog zastupnika tužitelja Željka Bastića (list spisa 30.).

Također su pregledane isprave u spisu i to: rješenje ovog suda poslovni broj 2 St-1081/16-78 od 9. svibnja 2017. (list spisa 3. do 7.), izvod otvorenih stavki od 1. lipnja 2017. (list spisa 8.), zahtjev društva ŠIBENSKI REVICON d.o.o. od 29. siječnja 2015. (list spisa 22. do 26.), te izvadak iz evidencije uručenja pismena (list spisa 64.).

Konačno, izvršen je uvid i u spis ovog suda poslovni broj 2 St-1081/16, te su iz navedenog spisa preslikane i priložene slijedeće isprave: prijava tražbine tužitelja (list spisa 40. do 41.), izvodi otvorenih stavki na dan 31. prosinca 2015. (list spisa 42. do 43.), te računi (list spisa 45. do 60.).

Tužbeni zahtjev tužitelja je osnovan.

Prema odredbi čl. 219. Zakona o parničnom postupku (NN broj 148/11 pročišćeni tekst i 25/13 – dalje ZPP) svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija dokaze i navode protivne strane.

Odredbom čl. 7. st. 2. ZPP-a stranke su dužne iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je utvrđenje osnovanosti osporene tražbine tužitelja u iznosu od 55.656,90 kn, a koja proizlazi s osnove ugovora o djelu.

Odredbom čl. 590. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05 i 41/08, dalje ZOO) određeno je da se ugovorom o djelu izvođač obvezuje obaviti određeni posao kao što je izrada

ili popravak neke stravi, izvršenje kakva fizičkog ili umnog rada i sl., a naručitelj se obvezuje platiti mu za to naknadu.

Dakle, s obzirom na naprijed navedenu zakonsku odredbu u ovom su postupku odlučne činjenice je li tužitelj, prije otvaranja stečajnog postupka kao izvođač izvršio za tuženika kao naručitelja određeni posao i ako jest ima li za to pravo na naknadu i u kojem iznosu, a potom, i je li nastupila zastara tražbine.

Tijekom postupka tuženik niti ne osporava tužiteljevu tvrdnju da bi ovaj za njega izvršio uslugu servisiranja i održavanja automobila Škoda. Tuženik ne osporava niti tvrdnju da bi obveza isplate naknade dospjela tijekom 2012., a ne osporava niti zatraženi iznos naknade.

Da je tužitelj za tuženika tijekom 2012. izvršio navedene usluge proizlazi i iz iskaza svjedoka Ive Deana, zakonskog zastupnika tužitelja Željka Bastića i priloženih računa. Na temelju navedenih dokaza sud zaključuje da je usluga za čije izvršenje tužitelj traži naknadu, odnosno koja predstavlja temelj njegove tražbine doista izvršena.

U postupku je, zapravo, sporno je li nastupila zastara tužiteljeve tražbine odnosno je li tuženik priznanjem duga zapravo prekinuo zastaru u smislu odredbe čl. 240. st. 1. ZOO-a, a posljedično čemu bi, nakon prekida, zastara počela teći iznova kako to propisuje odredba čl. 245. istog zakona.

Prema priloženoj prijavi tražbine i računima, te izvodima otvorenih stavki proizlazi da se tužiteljeva tražbina temelji na više usluga servisiranja i održavanja vozila tuženika za koje su usluge fakturirani računi koji dopijevaju u 2012. i 2013. godini zaključno s 4. studenog 2013.

Prema mišljenju suda u konkretnom se slučaju na poslovni odnos stranaka u pogledu zastare ima primijeniti odredba čl. 228. st. 1. i 2. ZOO-a, što znači da bi tražbina tužitelja zastarjela u trogodišnjem roku, zaključno s danom 5. studenog 2016., ukoliko u međuvremenu nije došlo do prekida zastare.

S obzirom da je prva radnja tužitelja usmjerena prema naplati potraživanja poduzeta prijavom tražbine u stečajnom postupku 18. veljače 2017., za osnovanost tužiteljeve tvrdnje da bi zastara bila prekinuta, potrebno je cijeliti njegove navode o poduzetim radnjama i okolnostima do 4. studenog 2016., odnosno prije podnošenja prijave u stečajnom postupku.

Prema iskazu svjedokinje Nade Juričev Barbin koja je vodila poslovne knjige tužitelja proizlazi da tuženik tužitelju duguje iznos od nekih 55.000,00 kn te da je dug nastao od 2010. godine pa na dalje, s tim da od 2012. godine tuženik nije platio niti jednu izvršenu uslugu. Svjedokinja tvrdi da je tužitelj uredno dostavljao račune tuženiku, da se svake godine usklađivao međusobni saldo stranaka s potpisima obje strane, a da je usklađenje provodila revizorska kuća. Za tužitelja da je ta usklađenja potpisivala ona temeljem usmenog ovlaštenja direktora tužitelja.

I svjedok Ivo Dean, direktor tuženika do otvaranja stečaja, u svom iskazu potvrđuje poslovni odnos stranaka i postojanje sporne tražbine koja potječe iz 2012. Potvrđuje i navode svjedokinje Juričev Barbin da bi svake godine stranke usklađivale međusobne obveze, da su usklađenja potpisivali voditelji računovodstva, a da je za tužitelja to radila ili Đurđa Davidović ili Emilija Dreščik, a da su za te radnje imale njegovo ovlaštenje koje im je dao kao direktor društva.

Navedenom svjedoku predloženi su izvodi iz otvorenih stavki priloženih na listu spisa 42 i 43., te on potvrđuje da je izvod na listu spisa 42. potpisala upravo Đurđa Davidović temeljem njegovog ovlaštenja.

Također, navedeni svjedok potvrđuje da je o postojanju duga u više navrata razgovarao s direktorom tužitelja, te da on kao direktor tuženika nikad nije sporio postojanje duga i obvezu tuženika da ga podmiri.

Postojanje sporne tražbine potvrdio je u svom iskazu i zakonski zastupnik tužitelja Željko Bastić. On navodi da tuženik nikada nije prigovarao izvršenom poslu, potvrđuje da su stranke godišnje radile usklađenja međusobnih obveza, te da bi te isprave o usklađenju potpisivale i jedna i druga strana. Potvrđuje i navode svjedoka Ive Deana prema kojima su razgovarali vezano za namirenje duga, te da tuženik nikada nije negirao svoju obvezu.

Prema knjigovodstvenim ispravama, izvodima otvorenih stavki na listu spisa 8., 42. i 43., te zahtjevu Šibenskog Revicon d.o.o. (na listu spisa 22. do 25.) proizlazi da se sporna tražbina temelji na izvršenoj usluzi za koju je tužitelj tuženiku izdao račune u ukupnom iznosu od 55.565,90 kn, a koji računi nisu plaćeni.

U odnosu na spornu činjenicu je li u konkretnom slučaju prekinuta zastara, sud je mišljenja da su u tom dijelu osnovani navodi tužitelja, te da je tuženik zapravo priznao dug u smislu odredbe čl. 240. st. 1. i 2. ZOO-a.

Prema navedenoj odredbi zastara se prekida kad dužnik prizna dug, a dug se može priznati ne samo izjavom vjerovniku nego i na posredan način kao što su davanja otplate, plaćanje kamata, davanje osiguranja, odnosno konkludentnim radnjama iz kojih se može utvrditi izričita namjera dužnika da prizna konkretno određen dug.

Pritom je potrebno naglasiti da priznanje duga mora biti jasno i izričito, te da ga mora dati ovlaštena osoba. U slučaju kada je dužnik pravna osoba, odnosno trgovačko društvo, tada izjava kojom se priznaje dug osim obvezno pravnih učinaka i pretpostavki mora imati i ispunjavati i statusno pravne okolnosti i učinke. To konkretno znači da u ime trgovačkog društva dug može priznati samo osoba koja je ovlaštena za zastupanje dužnika ili njezin opunomoćenik.

U konkretnom slučaju iz provedenih dokaza (posebno iskaza saslušanih svjedoka i direktora tužitelja) te priloženih izvoda otvorenih stavki proizlazi da su stranke godišnje radile usklađenja međusobnih obveza, te nakon usklađenja ovjeravali i potpisivali izvode otvorenih stavki, a te su izvode potpisivali voditelji računovodstava, za tužitelja svjedokinja Nada Juričev Barbin, a za tuženika Đurđa Davidović ili Emilija Drešček.

Izvodi otvorenih stavki popisani od strane tih osoba same za sebe ne predstavljaju priznanje duga, jer te osobe, samo po svom zaposlenju, nisu ovlaštene zastupati dužnika odnosno stranke.

Međutim, činjenicu potpisa navedenih izvoda (a koji sadrže upravo ovdje spornu tražbinu) treba analizirati i kroz druge dokaze provedene u ovom postupku. Prvenstveno, u odnosu na ovlaštenje za potpis treba cijeliti iskaze svjedoka Ive Deana, direktora tuženika do otvaranja stečajnog postupka i Željka Bastića direktora tužitelja koji u svojim iskazima izričito navode da su osobe koje su potpisale usklađenja to radile redovito u ustaljenoj praksi između stranaka, te su za takve radnje imale izričito usmeno ovlaštenje njih kao direktora društava.

To konkretno znači da bi zapravo Đurđa Davidović koja je potpisala u ime tuženika izvod otvorenih stavki na listu spisa 42. imala usmenu punomoć osobe ovlaštene za zastupanje društva da ovjeri takvu knjigovodstvenu evidenciju, a posljedično tome, zapravo prizna dug i prekine zastaru.

Pritom je za ukazati i na sadržaj izvoda otvorenih stavki od 1. lipnja 2017. čiju vjerodostojnost stranke u ovom postupku nisu osporile, a iz koje proizlazi da je tuženik, nakon otvaranja stečajnog postupka, sačinio izvod otvorenih stavki prema kojemu tužitelju duguje upravo sporni iznos prijavljen u stečajnom postupku.

Dodatno tome, za ukazati je i na iskaze saslušanih svjedoka i direktora tužitelja, te dokumentaciju Šibenskog Revicon d.o.o. iz koje se može zaključiti da sporna tražbina zapravo nikada i nije bila sporna, pa se može prihvatiti istinitim i navod svjedoka Deana, te direktora tužitelja da bi tuženik i nakon dospjeća tražbine, u usmenim razgovorima u više navrata potvrdio postojanje duga, a kako je to činio i Ivo Dean, tada direktor tuženika, proizlazi da bi tuženik i na taj način priznao dug.

S obzirom na navedeno, te cijeneći odredbu čl. 590. ZOO-a, jasno je da tuženik kao naručitelj duguje tužitelju naknadu za izvršene usluge, sve s obzirom da tuženik zapravo ne osporava osnovu i visinu tražbine, a tužitelj je tijekom postupka uspio dokazati da nije nastupila zastara spornog potraživanja.

Radi izloženog sud smatra osnovanom tužiteljevu tražbinu prijavljenu u stečajnom postupku nad tuženikom, radi čega je odlučio kao u točki 1. izreke presude.

Odluka o parničnom trošku donesena je primjenom odredbe 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a.

Prema priloženom troškovniku i cijeneći vrijednost predmeta spora sud smatra da tužitelj ima pravo na naknadu parničnog troška zastupanja po punomoćniku iz reda odvjetnika i to za sastav tužbe u iznosu od 1.000,00 kn uvećano za PDV prema Tbr. 7. st. 1. Tarife o nagradama i naknadi troška za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12, dalje Tarifa), te trošak pristupa na ročišta od 14. studenog 2017., 18. siječnja, 22. ožujka i 11. svibnja 2018. svaka radnja u iznosu od 1.000,00 kn uvećano za PDV prema Tbr. 9. st. 1. Tarife, pa ukupan trošak tužitelja s osnove zastupanja po punomoćniku iz reda odvjetnika iznosi 6.250,00 kn. Ovom iznosu treba dodati trošak sudske pristojbe na presudu od 906,00 kn pa je tužitelju trebalo priznati pravo na naknadu troškova parničnog postupka od 7.156,00 kn.

Radi izloženog odlučeno je kao u izreci.

U Zadru, 15. lipnja 2018.

Za točnost otpravka – ovlaštena službenica
Merlina Klišmanić

Sudac

Tomislav Jurlina, v. r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude može se podnijeti žalba Visokom trgovačkom sudu RH u roku od 8 dana od dana dostave, putem ovog suda u tri primjerka.

207. 21.2.2019. 2 4P-140/17

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 14 PŽ-5029/2018-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sudac Marina Veljak, u pravnoj stvari tužitelja AUTO BASTIĆ d.o.o., OIB 66461421746, Vodice, Magistrala 1 A, kojeg zastupa punomoćnik Ivan Rude, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Rude i partneri d.o.o., Šibenik, protiv tuženika RIVIJERA d.d. u stečaju, OIB 04184053283, Šibenik, Vladimira Nazora 53, kojeg zastupa stečajni upravitelj Ivica Maras, Šibenik, radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine, odlučujući o tuženikovoju žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj P-140/2017-17 od 15. lipnja 2018., 22. siječnja 2019.

presudio je

Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj P-140/2017-17 od 15. lipnja 2018.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj P-140/2017-17 od 15. lipnja 2018., utvrđeno je da u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom postoji osnovana tražbina drugog višeg isplatnog reda tužitelja u iznosu od 55.565,90 kn, a koja je neosnovano osporena od strane stečajnog upravitelja (točka I. izreke). Tuženiku je naloženo naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 7.156,00 kn s kamatama koje teku od 15. lipnja 2018. do isplate (točka II. izreke).

U obrazloženju pobijane presude prvostupanjski je sud ocijenio da je u odnosu na tužiteljevo potraživanje nastupio prekid zastare, pa je tuženikov prigovor zastare ocijenio neosnovanim, te je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev. Odluka o parničnom postupku temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP).

Protiv navedene presude žalbu je podnio tuženik po stečajnom upravitelju Ivici Matasu, zbog svih žalbenih razloga s prijedlogom da ovaj sud pobijanu presudu preinači, podredno ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. U obrazloženju žalbe navodi da se odluka ne temelji na pravno relevantnim činjenicama jer prvostupanjski sud u cijelosti prihvaća samo tužiteljeve navode. Osporava navode svjedoka Nade Juričević

Barbin i Ive Deana - ranijeg tuženikova zastupnika po zakonu (prije stečaja) te zastupnika po zakonu tužitelja Željka Bastića te ističe da osnovanost tužiteljeve tražbine ne proizlazi iz prijave tražbine koja je predana u stečajnom postupku. Drži nedopustivim da se osnovanost tražbine utvrđuje na temelju dokumentacije koja nije predana uz prijavu tražbine, kao što smatra nedopustivim nastupanje prekida zastare usklađivanjem knjigovodstvenih stanja stranaka samo na temelju usmenih ovlaštenja od strane njihovih zastupnika po zakonu. Žalitelj navodi da je tužitelj kao stečajni vjerovnik prijavu tražbine podnio stečajnom upravitelju 20. veljače 2017., i da je od dospeljeća svake pojedine tražbine proteklo vrijeme dulje od tri godine, zbog čega je izjavio prigovor zastare. Nadalje, raniji zastupnik po zakonu stečajnog dužnika do otvaranja stečajnog postupka - Nataša Ban (koja ga je zastupala pojedinačno i samostalno kao i naprijed navedeni raniji zastupnik po zakonu, Ivo Dean), nije stečajnom upravitelju dostavila cjelokupnu poslovnu dokumentaciju dužnika pa stoga stečajni upravitelj, osim dokumentacije koja je dostavljena uz prijavu tražbine i uz tužbu, ne raspolaže drugom dokumentacijom koja bi se mogla nalaziti u poslovnim knjigama stečajnog dužnika.

Odgovor na žalbu nije dan.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši prvostupanjsku presudu na temelju odredbe čl. 365. st. 2. ZPP-a, u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je ona pravilna i na zakonu osnovana.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je tužiteljev zahtjev za utvrđenjem osnovanosti osporene tražbine prema tuženiku u iznosu od 55.565,90 kn po osnovi ugovora o djelu, i to kao tražbine drugog višeg isplatnog reda, odnosno utvrđenje je li tuženik priznanjem duga prekinuo zastaru u smislu odredbe čl. 240. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO).

Pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda da je u konkretnom slučaju nastupio prekid zastare.

Naime, tužitelj je tvrdio da je tuženiku pružao usluge održavanja i servisiranja automobila na temelju ugovora o djelu, koju tvrdnju tuženik nije ni osporavao.

Tuženik je u odgovoru na tužbu (list 15. do 16. spisa) naveo da je nastupila zastara tužiteljevih potraživanja jer je od dospeljeća pojedinačnih iznosa tražbine pa do podnošenja prijave u stečajnom postupku 20. veljače 2017. protekao trogodišnji zastarni rok. Istaknuo je i da mu ranija zastupnica po zakonu tuženika, Nataša Ban, nije dostavila poslovnu dokumentaciju koja bi se odnosila na spornu tražbinu pa ne raspolaže nikakvom drugom dokumentacijom osim one koju je sam tužitelj dostavio uz prijavu.

Tužitelj se očitovao navodom da je prigovor zastare neosnovan, jer osim što je tuženik priznao dug, stranke su na godišnjoj razini vršile usklađivanje međusobnih obveza, pa je zastarijevanje prekinuto.

Iz isprava u spisu (prijava tražbine, računi i izvodi otvorenih stavki) proizlazi da se tužiteljeva tražbina temelji na pruženoj usluzi servisiranja i održavanja tuženikovog vozila za koju su fakturirani računi s dospijecom u 2012. i 2013. godine zaključno s 4. studenog 2013.

Prvostupanjski sud je naveo da se u konkretnom slučaju prema čl. 228. st. 1. ZOO-a, primjenjuje zastarni rok od tri godine, pa bi tužiteljeva tražbina zastarjela 5. studenog 2016., ukoliko u međuvremenu nije došlo do prekida zastare.

Budući da je tužitelj tražio naplatu svog potraživanja tek u podnesenoj prijavi tražbine u stečajnom postupku 18. veljače 2017., prvostupanjski je sud zaključio da je za osnovanost tužiteljeve tvrdnje da je zastara bila prekinuta, trebalo cijeliti njegove navode o poduzetim radnjama prije podnošenja prijave u stečajnom postupku.

Prvostupanjski je sud izveo dokaz saslušanjem svjedoka Nade Juričev Barbin koja je vodila poslovne knjige tužitelja (knjigovoda) i koja je navela da tuženik tužitelju duguje iznos od cca 55.000,00 kn te da od 2012. godine tuženik nije platio ni za jednu uslugu koju mu je tužitelj pružio. Tvrdila je da je tužitelj uredno dostavljao račune tuženiku, da se svake godine usklađivao međusobni saldo stranaka s potpisima obje strane, koja usklađenja je za tužitelja ona potpisivala na temelju usmenog ovlaštenja direktora tužitelja.

I svjedok Ivo Dean, zastupnik po zakonu tuženika do otvaranja stečaja je u svom iskazu potvrdio postojanje sporne tužiteljeve tražbine koja potječe iz 2012. godine kao i navode svjedokinje Nade Juričev Barbin da su svake godine stranke usklađivale međusobne obveze, a da su usklađenja za tuženika potpisivali voditelji računovodstva (Đurđa Davidović ili Emilija Dreščik), koji su za te radnje imali njegovo odobrenje koje im je dao kao direktor društva. Naveo je da je o dugu više puta razgovarao s direktorom tužitelja, te da on nikad nije sporio postojanje duga i obvezu tuženika da ga podmiri.

I zastupnik po zakonu tužitelja Željko Bastić je naveo da tuženik nikada nije prigovorio izvršenom poslu, potvrdio je da su stranke godišnje radile usklađenja međusobnih obveza koje su potpisivale obje strane i navode svjedoka Ive Deana prema kojima su razgovarali vezano za namirenje duga.

Prvostupanjski je sud uvidom u knjigovodstvene isprave te izvod otvorenih stavki (list 8., 42. i 43. spisa) utvrdio da se sporna tražbina temelji na izvršenoj usluzi za koju je tužitelj tuženiku izdao račune u ukupnom iznosu od 55.565,90 kn, a koji računi nisu plaćeni.

Imajući u vidu navedeno, pravilno je prvostupanjski sud zaključio da je u konkretnom slučaju prekinuta zastara, i da je tuženik zapravo priznao dug u smislu odredbe čl. 240. ZOO, kojom je propisano da se zastara prekida kad dužnik prizna dug (st. 1.), a dug se može priznati ne samo izjavom vjerovniku nego i na posredan način kao što su davanja otplate, plaćanje kamata, davanje osiguranja (st. 2.).

Prvostupanjski je sud naveo da priznanje duga mora biti jasno i izričito i da ga mora dati ovlaštena osoba. Stoga u ovom slučaju, kada je dužnik pravna osoba, odnosno trgovačko društvo, dug u ime trgovačkog društva može priznati samo osoba koja je ovlaštena za zastupanje dužnika ili njezin opunomoćenik.

Prvostupanjski je sud utvrdio da su stranke godišnje radile usklađenja međusobnih obveza, te nakon usklađenja ovjeravali i potpisivali izvode otvorenih stavki, a te su izvode potpisivali voditelji računovodstava, za tužitelja svjedokinja Nada Juričev Barbin, a za tuženika Đurđa Davidović ili Emilija Drešćek.

Pritom, prvostupanjski sud naglašava da izvodi otvorenih stavki koje su potpisale navedene osobe ne predstavljaju priznanje duga, jer te osobe, samo po svom zaposlenju, nisu ovlaštene zastupati dužnika odnosno stranke. Međutim, činjenicu potpisa navedenih izvoda (a koji sadrže upravo ovdje spornu tražbinu) prvostupanjski je sud analizirao kroz druge dokaze provedene u ovom postupku, pa je prvenstveno cijenio iskaz svjedoka Ive Deana, zastupnika po zakonu tuženika do otvaranja stečajnog postupka i Željka Bastića tužiteljeva zastupnika po zakonu koji su u svojim iskazima izričito naveli da su osobe koje su potpisale usklađenja to radile redovito u ustaljenoj praksi između stranaka, te su za takve radnje imale izričita usmena ovlaštenja od njih kao direktora društava.

Pravilno je prvostupanjski sud zaključio da to znači da je Đurđa Davidović koja je u ime tuženika potpisala izvod otvorenih stavki na listu 42. spisa imala usmenu punomoć osobe ovlaštene za zastupanje društva da ovjeri takvu knjigovodstvenu evidenciju, a posljedično tome, zapravo prizna dug i prekine zastaru.

U odnosu na parnični trošak koji je nastao u ovom postupku, pravilno je prvostupanjski sud odlučio o troškovima postupka na temelju čl. 154. st. 1. ZPP-a, odmjerivši troškove u skladu s odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 142/12), navodeći pritom vrijednost svake pojedine radnje kao i visinu pristojbe sukladno Zakonu o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 26/03 - pročišćeni tekst).

Slijedom navedenog, primjenom odredbe iz čl. 368. ZPP-a, tuženikova je žalba odbijena kao neosnovana, a pobijana presuda potvrđena.

Zagreb, 22. siječnja 2019.

Sudac
Marina Veljak, v. r.

Za točnost otpavka – ovlašteni službenik
Brankica Curman

U. Z. Dragović